

сж шага! И при това азъ нѣмамъ нито едно по-силно огорчение отъ Магда.

А Дана идва всѣки день и това сж единственитѣ часове на радостъ и забрава. Ние пакъ седимъ дълги часове единъ до другъ, сега край печката. Понѣкога приказваме до насита, другъ пжтъ мълчимъ, ту опиянени отъ любовъ, ту унесени въ себе си. Но въ отношенията ни се намѣсватъ нови, мжчителни мълчания.

Азъ се въздържамъ да ѝ приказвамъ за нѣкои нѣща. Дори за последната картина. Въ нея е вплетена моята мжка по Магда и детето, мжката отъ раздѣлата.

А Дана ме упрѣква, че не работя. Азъ мълча. И тя сжщо млъква и, може би, чувства съ тънкото чутие на любяща жена, че е засѣгнала отново болезнената струна.

— Каква тжжна драма е живота на всѣки творецъ! — въздъхва тя. — Когато той живѣе най-силно, изкуството бѣга отъ него и той тжжи. Когато твори въ най-голѣмъ жаръ, животътъ го отбѣгва или е отминалъ вече и той тжгува по него.

Но азъ преставамъ да мисля за изкуството и мисля за съвсемъ друго. Но, навѣрно, и тя се замисля за сжщото, млъква и нѣкакъ болно стиска ржката ми.

Господи, какъ отъ нѣкое време всичко се трупа върху главитѣ ни! Азъ стискамъ ржце отъ мжка и, за да не се издамъ, ставамъ отъ кушетката. Разхождамъ се изъ ателието, поглеждамъ навалѣлия отново снѣгъ и питамъ:

— Дана, да запалимъ ли лампа?

— Както искашъ, мили. Азъ предпочитамъ да стоимъ въ тъмно! — тжжно звучи нейниятъ гласъ.

Тогава азъ пакъ сѣдамъ, взимамъ ржката ѝ, цѣлувамъ я и не мога да не попитамъ:

— Дана, нѣма ли да кажешъ нѣщо утешително за себе си? Още не?

— Не! — безпомощно и печално отговаря тя. — Трѣбва да ѝ да при лѣкарка, а азъ не се решавамъ. Като си помисля само — изтръпвамъ. Азъ бѣхъ веднажъ, преди години, когато имахъ сжщия страхъ. О, мили, мили — това е голѣма трагедия за мене. Азъ искамъ дете, а не бива да го имамъ. Така казватъ всички специалисти по сърдечни болести.

— Но тогава трѣбва да отидешъ по-скоро! — настоявамъ азъ. — Непремѣнно! Чувашъ ли? Обещай ми, че още утре ще отидешъ...

— Ще ида — отчаяно казва тя. — Макаръ да ми е много мжчно. Но не утре, вторникъ е лошъ день, въ срѣда.

И ние сѣдимъ така още дълго въ тъмнината. Дана се